

31 maart - International Transgender Day of Visibility

In januari 2017 besepte ik dat ik eigenlijk een vrouw was. Dat maakte van mij dus een transgender, aangezien ik nu begreep dat het geslacht dat ik bij mijn geboorte had gekregen niet het geslacht was waarmee ik mij intern identificeerde. Achteraf, terugkijkend, heb ik het altijd geweten. Ik zag al de tekens voor me sinds mijn kindertijd. Ik was altijd al een vrouw, maar ik begreep het niet. Mijn hoofd was er nog niet klaar voor om het te begrijpen of te accepteren.

Ik zie mezelf nog tijdens een OVG in Zaventem, waar ik van wacht was voor de nieuwjaarpriode. Tijdens mijn vrije tijd kwam ik Youtube video's tegen, meestal in het Engels, van transpersonen die over hun transitieproces spraken. Toen ik deze mensen ontdekte die even oud waren als ik, die hun transidentiteit op een normale manier beleefden en er trots op waren, viel er een gewicht van mij af en gingen mijn ogen op: ik kon me eindelijk identificeren met andere mensen en andere trajecten. Wat zij voelden, voelde ik ook, maar ik had

het nooit onder woorden kunnen brengen!

Na dit besef begon de wereld om me heen in elkaar te storten. Het leven dat ik tot dan toe had geleefd werd volledig op zijn kop gezet. Wat moest er van mij worden? Wat moest ik doen? Ik dacht dat Defensie mij zeker niet zou aanvaarden en dat ik mijn baan zou verliezen, evenals mijn familie en vrienden. Ik begon mijn houvast te verliezen, ik wist niet meer wie ik was. En het zou een negatieve invloed hebben op mijn baan als pelotonsleider in een infanterie-eenheid.

Toen ik terugkwam van deze OVG-periode, nam ik direct contact op met één van de vertrouwenspersonen in de kazerne. Ik moest snel oplossingen vinden om de situatie het hoofd te bieden. Ik werd heel goed ontvangen en dat heeft me veel geholpen. De vertrouwenspersoon begeleidde me toen op mijn parcours, omdat het me al heel snel duidelijk werd dat ik voor mijn eigen welzijn en evenwicht een geslachtsverandering moest doormaken.

Ik kwam er voor uit bij mijn korpschef, met de hulp van de vertrouwenspersoon. Ik heb hem ook gezegd dat het beter voor mij was het bataljon te verlaten omdat het een negatieve invloed zou hebben op de goede werking van mijn eenheid als ik zou blijven.

Dankzij de goede adviezen die ik toen kreeg, ben ik vervolgens overgestapt naar de Dienst Klachtenmanagement (die deel uitmaakt van de Algemene Inspectie) waar ik zeer goed ben ontvangen, waarna ik met de steun van mijn hiërarchie - die evenzeer attent was - op privé niveau het één en ander in gang heb kunnen zetten. Ik moest mijn eigen visie op transidentiteit deconstrueren om opnieuw een gezonde basis te leggen en de clichés die ik had geabsorbeerd af te bouwen. Het stelde me ook in staat mijn afdeling voor te lichten, zodat ze beter begrepen wat er met me aan de hand was.

Ik ben er nog steeds in dienst en dankzij de steun van Defensie kan ik nu over transidentiteiten praten en aan voorlichting doen. Mijn transitieproces bij Defensie is heel goed verlopen. Het netwerk van vertrouwenspersonen, de dienst verantwoordelijk van het diversiteitsbeleid van DGHR en mijn management hebben mij enorm gesteund, net als mijn collega's en vrienden.

Ik probeer ook volledig beschikbaar te zijn voor andere transgenderpersonen bij Defensie, en in de privé sector, om te luisteren, te helpen en te steunen waar nodig. De energie die Defensie mij met haar steun geeft, wil ik zo goed mogelijk gebruiken om de zichtbaarheid van transidentiteit te vergroten en clichés en stereotypen te verbreken.

Adeline MAREZ

Foto van de fotografe **Barbara Salomé**